

over faste Ejendomme Udgifter ved disses Bestyrelse og Drift efter Udlæget indtil det endelige Salg, for saa vidt den, der har udredet dem, har Krav paa Andel i Røbesummen“.

Al disse Vendinger kan der ikke være nogen Betænkelighed ved at tiltræde de under Nr. 1, 3, 6 og 7 opførte. Nr. 1 og 6 ere nærmest at anse som Redaktionsforbedringer og Nr. 7 som et korrektet Udtryk for, hvad der maa antages at have været Meningen med det sidste Punktum i § 49, medens Forandringen under Nr. 3 gaar ud paa en, i øvrigt af Sagsførerforeningens Hovedbestyrelse anbefalet, Tilføjelse, som Udvalget tidligere ikkun har undladt at foreslaa, fordi man gik ud fra, at Indholdet af Tilføjelsen var, som det da ogsaa siges, selvforstaaeligt.

Tilføjelsen i § 20 er en ny, i og for sig vistnok rigtig, Bestemmelse, som det turde være ganske hensigtsmæssigt at optage i Loven.

Hvad Vendingen i § 33 angaar, kan det vistnok ikke bestrides, at Forordningen om, at den, der vil standse Auktionen ved Appel af Auktionsforvalterens Kendelse i det omhandlede Tilfælde, skal stille Sikkerhed for det ved Udsættelsen forvoldte Tab — hvorved der maa sigtes til hyderligere paaløbende Udgifter, Renter m. m. —, vel stundom kan være generende for den paagældende. Paa den anden Side maa det indrømmes, at der kan være nogen Grund til at sikre sig imod temerære, for ikke at sige chikanøse, Appeller af de omhandlede Kendelser, naar der i Mod sætning til de almindelige procesuelle Regler indrømmes dem suspensiv Virkning, og man tror derfor at kunne tilraade at tiltræde den her omhandlede Tilføjelse.

Derimod har Udvalgets Flertal været i

nogen Tvivl om, hvorledes man rettest burde stille sig med Hensyn til Udeladelsen af den i Folketinget vedtagne Tilføjelse til § 38 om Fritagelse for Brugen af stemplet Papir til Udlægsstøder og om, at $\frac{1}{2}$ pCt.-Udgiften ikke skulde kræves ved saadanne. Særligt har man ikke kunnet opgive sin Formening om, at i alt Fald denne sidste Afgift til Statskassen burde bortfalde i de omhandlede Tilfælde. Man har imidlertid maattet opgive Haabet om nu at sætte en dertil sigtende Bestemmelse igennem trods Regeringens bestemte, af Landstinget støttede, Modstand, og Valget staar saaledes imellem de to Alternativer, enten for Øjeblikket at slippe Forordningen om denne Bømpelse i Skattelovgivning i Forventning om, at den dog maa komme i en ikke fjern Fremtid, efter at Opmærksomheden gentagende og saa indtrængende er bleven henledet paa Sagen, eller at fastholde det i denne Henseende en Gang af Folketinget indtagne Standpunkt, men da tillige at se hele Lovforslaget strande. Da Udvalgets Flertal dog i det hele maa anse Lovforslaget, som det nu foreligger, for et godt Arbejde, der betegner et betydeligt Fremskridt og navnlig i flere Henseender vil yde Pantekreditorerne, og dermed Realkrediten, en gunstigere Stilling, end den nugældende Retstilstand hjemler dem, har Flertallet (Dalsgaard, D. Hansen, Klein, N. S. Larsen, Nyholm, Svendsen og Th. Thomsen) ment ikke at turde tilraade det sidste Alternativ, men at burde anbefale ogsaa paa dette Punkt at antage Landstingets Forslag.

I Henhold til det anførte indstiller Udvalgets ovennævnte Flertal derfor det fra Landstinget oversendte Lovforslag til uforandret Vedtagelse.

Bønsløkke.

Dalsgaard.

D. Hansen,
Sekretær.

Klein,
Ordfører.

N. S. Larsen,
Formand.

Leth.

Nyholm.

Svendsen.

Th. Thomsen.

P. Christensen og Lauridsen vare fraværende ved Erklæringens Afgivelse.